

LĂCĂRĂA ROȘIE

Organ al comitetelor orașene și raional P.M.R. Arad și al sfaturilor populare orașene și raional

Arad, anul XV nr. 4246

4 pag. 20 bani

Simbătă, 5 aprilie 1959.

O hotărâre de importanță istorică

Hotărârea Sovietului Suprem al U.R.S.S. prin care Uniunea Sovietică renunță în mod unilateral la experiențele cu toate tipurile de arme atomice și cu hidrogen, a străbătut ca un fulger întreaga lume. Interesul deosebit al opiniei publice mondiale față de noua acțiune a Uniunii Sovietice este pe deplin justificat. Hotărârea U.R.S.S. este prima măsură practică din lume care deschide calea spre înlăturarea armei nucleare din arsenalul statelor.

Renunțând în mod unilateral la experiențele cu arme nucleare, Uniunea Sovietică a dovedit din nou că ea este hotărâtă să continue eforturile sale îndreptate spre înlăturarea pericolului războiului atomic. Hotărârea Uniunii Sovietice trebuie considerată totodată ca un pas de o deosebită importanță, pe calea instaurării unei atmosfere de încredere între popoare. Guvernul Uniunii Sovietice a luat această măsură în înțelegerea că în prezent există o mare măsură — și acest lucru este subliniat de numeroase zădărnici din Occident — realizarea unei înțelegeri între Răsărit și Apus pe linia convocării cel mai grabnic a conferinței șefilor de guverne.

Interesele tuturor popoarelor iubitoare de pace, care s-au pronunțat în repetate rânduri pentru interzicerea armelor de exterminare în masă, cer ca nobila inițiativă a Uniunii Sovietice să fie urmată și de celelalte state, care posedă arma nucleară. Este necesar ca și guvernele Statelor Unite și Angliei să răspundă cererilor popoarelor și să înceteze și ele experiențele cu arma nucleară.

Din păcate primele reacții oficiale din partea Statelor Unite și Angliei sînt contrare așteptărilor popoarelor și opiniei publice mondiale. În declarația dată publicității de Departamentul de Stat al S.U.A. în legătură cu Hotărârea Sovietului Suprem, se încearcă să se creeze neîncredere față de acțiunea întreprinsă de Uniunea Sovietică. Totodată Departamentul de Stat face apel la continuarea politicii cursei înarmărilor și a pregătirii unui război atomic, politică condamnată de popoare. Pe linia acestei atitudini negative față de o problemă atât de importantă a zilelor noastre — aceea a încetării experiențelor cu arma nucleară — se situează și declarațiile făcute de John Foster Dulles în cadrul conferinței sale de presă din această săptămână. Dulles a declarat textual că „S.U.A. nu vor renunța la experiențele pe care intenționează să le facă în anul curent”. (Este vorba de experiențele nucleare pe care urmează să le efectueze S.U.A. în Oceanul Pacific). Dulles a declarat că S.U.A. vor continua să fabrice arme nucleare „curate” cu caracter tactic.

Felul în care Statele Unite au găsit de cuviință să răspundă nobilei

inițiativă a Uniunii Sovietice stîrnește indignarea și protestul întregii opinii publice mondiale.

Declarația Departamentului de Stat și declarațiile făcute de Dulles în cadrul conferinței sale de presă nu lasă nici o îndoială asupra faptului că Statele Unite nu doresc să contribuie cu nimic la mărirea cauză a înținerii păcii între popoare.

În declarația agenției TASS din 1 aprilie în legătură cu poziția S.U.A. față de Hotărârea Sovietului Suprem al U.R.S.S. cu privire la încetarea unilaterală de către Uniunea Sovietică a experiențelor cu arme nucleare, se arată că „cercurile conducătoare ale U.R.S.S. își exprimă regretul că acțiunea concretă a Uniunii Sovietice dictată de dorința sinceră de a se începe rezolvarea practică a celei mai urgente probleme care frământă profund toate popoarele — problema salvării omenirii de primejdia unui război atomic — a întârziat o asemenea atitudine din partea guvernului S.U.A. În Uniunea Sovietică — se spune în continuare în declarația agenției TASS — se regretă profund că această declarație a Departamentului de Stat a fost făcută după cum s-a arătat la Washington, cu aprobarea președintelui Eisenhower”.

Trebuie arătat de asemenea că nici guvernul Angliei nu a dat răspunsul cuvenit la inițiativa Uniunii Sovietice. Sub diferite motive premierul MacMillan încearcă să se eschiveze de a preciza poziția guvernului britanic față de Hotărârea din 31 martie a Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Ignorând dorința arzătoare a popoarelor de a se realiza un acord între marile puteri în direcția înlăturării pericolului războiului atomic, guvernele S.U.A. și Angliei își atrag asupra lor oprobiul întregii opinii publice mondiale. Dacă pînă acum cercurile oficiale americane și britanice invocau pretextul că declarațiile de pace ale Uniunii Sovietice și propunerile ei în această direcție nu sînt însoțite de fapte, în prezent acest pretext a fost definitiv spulberat. Statelor Unite și Angliei le va fi greu să explice acum opiniei publice mondiale de ce nu pot urma Uniunea Sovietică în acțiunea de încetarea experiențelor cu arme nucleare.

Este limpede că în momentul de față continuarea experiențelor cu arme nucleare și promovarea politicii de pe poziții de forță nu pot duce decît la declanșarea unui război nuclear. Popoarele lumii nu se pot împăca în nici un chip cu astfel de situații. Ele cer în mod hotărît ca țările care dispun de arma nucleară să renunțe la experimentarea ei. Hotărârea Uniunii Sovietice trebuie să fie urmată de exemple corespunzătoare și din partea S.U.A. și Angliei. Pentru aceasta este necesar însă ca guvernele S.U.A. și Angliei să-și revizuiască poziția lor față de nobilele inițiative de pace ale Uniunii Sovietice, să dea dovadă de rațiune, înțelegere și bunăvoință.

Solidari cu noua acțiune a URSS în favoarea păcii

Mitingul de la Atelierele C. F. R.

Ora 12 și 30 minute. În sala de montaj a secției locomotive de la Atelierele CFR Arad mașinile s-au oprit pentru câteva minute. Din toate colțurile întreprinderii s-au adunat un număr de 800 muncitori, ingineri și tehnicieni pentru a participa la mitingul de solidarizare cu hotărârea Sovietului Suprem al URSS în legătură cu încetarea parțială a experiențelor cu arma atomică și cu hidrogen.

La tribuna amenajată în grabă, împodobită cu drapel, au luat loc tovarășii Iosif Opris, directorul Atelierele CFR Arad, N. Giurgiu secretar al comitetului de întreprindere și tovarășii Răz, membru în biroul organizației de bază.

Despre importanța hotărîrii luate de Sovietul Suprem al URSS în legătură cu încetarea unilaterală a experiențelor cu arma atomică și cu hidrogen a vorbit tovarășul Iosif Opris. În cuvîntul său vorbitorul a subliniat că această hotărîre de înaltă importanță este o dovadă elocventă a politicii de pace pe care o duce U-

niunea Sovietică. De asemenea, tovarășii Opris a subliniat semnificația faptului că primul pas spre lichidarea pericolului războiului atomic l-a făcut Uniunea Sovietică, arătînd că aceasta dovedește forța morală, țara economică și militară a țării care pentru prima dată în lume a construit centrale atomo-electrice, reactori atomici și a lansat în cosmos primii sateliți artificiali.

Numeroșii muncitori care au luat apoi cuvîntul printre care șeful de partidă Mihai Lucaci, Ion Pascu, tîrătorul Ion Trifu, magazinerul C. Ionescu au arătat în cuvinte simple călădă aprobare de care se bucură istoria Hotărîrea a Uniunii Sovietice de a înceta în mod unilateral experiențele cu arma nucleară. Ei s-au angajat să muncească și mai bine pentru a produce contribuind prin aceasta la înlăturarea scumpiei noastre patrii, factor activ în lupta pentru menținerea și consolidarea păcii în lumea întreagă. În încheiere a fost votată o moțiune către CC al PMR.

IN CINSTEA ZILEI DE

Avîntați în muncă

În luna martie întreprinderea ITC și-a realizat planul de producție la tone transportate în proporție de 121,7 la sută, iar la tone km cu 103,9 la sută. Angajamentul colectivului de muncă este ca în cîntea zilei de 1 Mai să-și depășească planul de producție la cei doi indici de bază cu 5 la sută, transporturile să fie făcute la timp și în bune condiții, toate mașinile să fie revizuite și vopsite pentru a avea un aspect cel mai frumos etc. Angajamente au fost luate și individual. Tov. Olo Koman și-a luat angajamentul să-și depășească planul de transport pe luna aprilie cu 15 la sută, Carol Șolter cu 5 la sută, Gh. Pecican cu 5 la sută, Gh. Percec cu 5 la sută, Iosif Cioară cu 6 la sută. Asemenea angajamente au mai fost luate și de alți șoferi din întreprindere.

Nou tip de mobilă

În cîntea zilei de 1 Mai un colectiv de la cooperativa Aradul (fost 1 Mai) compus din conducătorul tehnic, șeful producției, maștrii și muncitorii au conceput un nou tip de dormitor numit „Doina”. Noul tip, care a fost aprobat de UCECOM și URCM are un aspect frumos și este lucrat numai din panou de furnir de nuc. În prezent se lucrează la noul tip de mobilă. Livrarea primei serii de 50 garnituri va începe în jurul datei de 29 aprilie.

Printre secțiile cooperative „Oțelul” se numără și secția manometre. Aici se repară manometre pentru diferite întreprinderi din țară. Lucrătorii acestei secții se străduiesc să dea lucrări de bună calitate.

ÎN CLISEU: un aspect din secția de manometre a cooperativei „Oțelul”.

FABRICA SE MODERNIZEAZĂ

Cu ani în urmă am mai vizitat fabrica „Libertatea” minată de diferite treburi gazdărești. Pe atunci mi s-a făcut impresia că aș fi mai degrabă într-un atelier de pantofărie mai mare, decît într-o fabrică de încălțăminte. În jur unor mese joase, așezaji pe scaune „cizmărești” muncitorii lucrau cu mina pantofilor. Aproape totul se făcea manual. Doar în vreun colț al secțiilor se mai găsea cite o mașină.

Cu timpul, în fabrică au început să apară mașini noi, moderne de înaltă productivitate. Acestea timpului reorganizarea muncii pe baze superioare celor practicate pînă atunci. Astfel s-a introdus sistemul muncii pe bandă grisanță.

Cu timpul însă, nici acest sistem de muncă n-a corespuns cerințelor de producție. Și astfel s-a trecut la reorganizarea muncii pe baza unui nou tip de bandă rulantă fabricată de întreprinderea metalurgică din Sibiu. Deocamdată această bandă funcționează numai în secția tras, tîlpuș și terminat — la instalarea căreia au lucrat cu însoțire, fără să-și precupească eforturile, muncitorii de la întreprindere — dar peste cîteva zile o astfel de bandă va fi instalată și în secțiile slant și rîchitui.

Am vizitat din nou fabrica după instalarea noii benzi rulante. Deși se mai lucrează încă în unele secții după vechiul sistem, deși chiar

Pentru consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii, pentru sporirea producției agricole

Expunerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la constătuirea pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii

Tovarășul, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român și Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romine au convocat această constătuire a fruntașilor din sectorul socialist al agriculturii pentru ca să analizeze împreună cum se îndeplinesc directivele Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Român cu privire la transformarea socialistă a agriculturii și la creșterea producției agricole și pentru a face un schimb de păreri cu privire la măsurile ce trebuie luate pentru dezvoltarea muncii în viitor în acest important domeniu de activitate.

Înființind cu avînt politica Partidului Muncitoresc Român, politica de construire a socialismului, poporul nostru dezvoltă cu succes toate ramurile economiei și culturii, în interesul ridicării continue a nivelului de trai al celor ce muncesc.

După ce a subliniat progresele importante realizate în anul puterii populare în dezvoltarea industriei socialiste, vorbitorul a relevat succesele obținute în agricultură.

În ansamblu producția agricolă a întrecut cu mult cele mai mari producții realizate în timpul regimului burghezo-moșieresc. Astfel, media anuală a producției globale de cereale din perioada de cinci ani 1934—1938 a fost de 8.268.000 tone, pe cînd în perioada de cinci ani 1951—1955 a fost de 8.416.000 tone, iar în anul 1957 producția a fost de peste 11.100.000 tone. Media anuală pe țară la grîu-seară a crescut de la 1.030 kg în perioada 1934—1938 la 1.140 kg în perioada 1951—1955, ajungînd la 1.200 kg în 1957.

Cu toate acestea, creșterea producției agricole este încă nesatisfăcătoare față de nevoile din ce în ce mai mari ale economiei naționale și ale populației muncitoare de la orașe și sate. Producția agricolă globa-

lă și producția agricolă marfă nu cresc pe măsura posibilităților create de regimul democratic-popular, a condițiilor materiale de climă și de sol și a capacității și hîrniciei dovedite de oamenii muncii din agricultură.

Subliniind că cea mai importantă sarcină pusă în fața noastră de Congresul al II-lea este creșterea și consolidarea sectorului socialist din agricultură, astfel ca pînă în 1960 acest sector să fie preponderent de suprafață și să asigure 60—70 la sută din totalul producției agricole marfă, vorbitorul a continuat:

Îndeplinirea acestor sarcini are o imensă însemnătate, deoarece victoria deplină a socialismului în țara noastră poate fi asigurată numai dacă socialismul va fi construit și la sate. Interesele vitale ale clasei muncitoare ca și ale țăranilor muncitori și intelectuali, interesele înălțării și înfloririi patriei și ale îmbunătățirii nivelului de trai al poporului cer fîurirea unei puternice economii socialiste unitare. De succesul transformării socialiste a agriculturii depind rezolvarea deplină a problemei cerealelor, asigurarea industriei cu materii prime agricole și îmbunătățirea continuă a aprovizionării populației.

Trecînd în revistă rezultatele muncii depuse pe tărîmul transformării socialiste a agriculturii după Congresul al II-lea al partidului, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, a arătat, că în cei doi ani care au trecut de la Congresul al II-lea al P.M.R., au intrat în gospodăriile colective, cooperative de producție cu rentă și înlovări agricole 1.141.725 familii de țăran muncitori, de tîrîri mai multe familii decît au intrat înainte timp de șapte ani.

La 1 martie anul acesta, 1.528.578 de familii, reprezentînd peste 45 la sută din totalul familiilor de țăran muncitori, fac parte din sectorul cooperatist-socialist din agricultură, care cuprinde 3.830.376 ha, aproape 37 la sută din suprafața agricolă cooperativizabilă din țară. Împreună cu suprafețele gospodăriilor agricole de stat, ale sfaturilor populare și ale altor instituții de stat, sectorul socialist cuprinde aproape 7.500.000 ha, reprezentînd 52,4 la sută din întreaga suprafață agricolă a țării, față de numai 35,2 la sută la sfîrșitul anului 1955.

Această sporire însemnată a numărului de familii și a suprafeței cooperativizate arată creșterea conștiinței socialiste în rândurile țăranilor muncitori, creșterea încrederei maselor țăranesti în justiția politicii duse de partidul clasei muncitoare și demonstrează odată mai mult că s-a întărit alianța muncitorească-țăranescă, s-a întărit orînduirea democratică-populară.

În această constătuire noi salutăm cu bucurie, în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc

Român și al Consiliului de Miniștri al Republicii noastre populare, succesul obținut de oamenii muncii din agricultură din regiunea Constanța, prima regiune în care țăranimea muncitoare a trecut în întregime pe drumul gospodăriei agricole colective. Felicităm călduros pe colectivizii din regiunea Constanța, care constituie astăzi un exemplu pentru întreaga noastră țară, pe muncitorii, tehnicienii și inginerii din S.M.T. și din gospodăriile de stat, pe inginerii și tehnicienii agronomi, pe toți oamenii muncii din regiune. Felicităm organele de partid și de stat din regiune, care au desăvîrșit o rodnică muncă politică și organizatorică pentru a face cunoscut în rândurile zecilor de mii de țăran muncitori exemplul unităților socialiste frunțase și a-i ajuta să treacă pe calea socialismului.

Experiența înaintată a regiunii Constanța pe tărîmul construcției socialiste la sate merită să fie studiată de toate organele regionale și raionale de partid și de stat, pentru a fi folosită potrivit condițiilor și particularităților locale.

După ce a prezentat tabloul sumbru al sărăciei și întinerului în care se zăbătea în trecut populația muncitoare a regiunii Constanța, situația și mai grea a țăranilor sărace crunt exploatați de moșieri și chibaburi, starea de decădere a agriculturii, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a arătat că după cucerirea puterii în țara noastră de către clasa muncitoare, în alianță cu țăranimea muncitoare cînd în întreaga țară, oamenii muncii sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, au pornit cu e-lan la construirea societății socialiste, în regiunea Constanța a început să înflorească o viață nouă.

Cînd numeroase fapte vorbitorul a arătat succesele importante obținute în dezvoltarea industriei și agriculturii din regiunea Constanța, vorbitorul a amintit că an de an s-a ridicat nivelul agrotehnic de lucrare a pămîntului, a crescut recolta medie la hectar, a sporit efectivul de animale de toate speciile, crește avuții obștești în G.A.C.-uri și ca urmare sporește veniturile colectivizilor.

Viața oamenilor și fața satelor din Dobrogea se transformă pe zi ce trece prin electrificare, construcții de case noi, ridicarea nivelului sanitar, înființări de cîmine culturale, biblioteci, colțuri roșii etc.

Colectivizarea completă deschide harnicele țăranilor din regiunea Constanța noi posibilități de dezvoltare economică și culturală, cum n-au fost și nu puteau fi niciodată pînă acum. În această regiune, unde fiecare gospodărie țăranescă și revine, după reforma agrară din 1945, în medie cîte 5,4 ha suprafață agricolă — cea mai ridicată medie pe țară — și unde țăranimea resimte mai puternic decît oriunde lipsa mijloacelor de producție, ies mai mult în evidență roadele agriculturii socialiste mecanizate și imensele ei perspective de dezvoltare. Organele de partid și de stat cu participarea largă a colectivizilor frunțași în agricultură, a inginerilor și tehnicienilor din regiunea Constanța, au elaborat un plan de dezvoltare a agriculturii în următorii ani. Toate forțele colectivizilor trebuie îndreptate spre realizarea acestui plan. Organizarea socialistă a întregii suprafețe agricole creează cele mai bune condiții ca producția agricolă să fie orientată rațional, științific pe baza unui temeinic studiu al condițiilor pedoclimatice și economice.

În continuare vorbitorul s-a referit la perspectivele și sarcinile dezvoltării agriculturii din regiunea Constanța.

Condițiile concrete economice și naturale ale celei mai mari suprafețe din regiunea Constanța, regiune cu soluri bălane și cernoziomuri bogate, sînt din cele mai prielnice culturii cerealelor mai ales grîul și porumbul. Statul, sprijinindu-se pe țăranimea unită, colectivizată, va organiza o luptă sistematică pentru a înălțura efectele dăunătoare ale secetei. Obținerea unor recolte bogate merge mîna în mîna cu mecanizarea agriculturii. De aceea, statul va acordă gospodăriilor colective din această regiune sprijinul tehnic necesar.

În aceste condiții, gospodăriile colective, folosind semințe selecționate și semînte hibride de porumb, îngrășînd terenurile cu guno de grajd și cu îngrășăminte minerale, vor ajunge în cîteva ani să obțină o producție de grîu de 1.450 kg la hectar în medie pe regiune, iar la porumb, în

(Continuare în pag. 2-a).

Expunerea tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej la consfătuirea pe ţară a ţăranilor şi lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii

(Urmare din pag. 17)

medie 2.200 kg la ha — producţii care, în trecut în vechea Dobrogea, nici măcar nu puteau fi vizate. În fiecare din raioanele regiunii se vor înfiinţa loturi de hibridare totalizând 2.600 ha, pentru producerea hibridului simplu, iar un număr de gospodării colective vor fi profilate pentru a obţine sămânţă de porumb hibrid dublu, cu care se vor putea însămînţa 200.000 ha.

Dacă la întreaga suprafaţă colectivizată, cultivată cu grâu şi porumb se va obţine în clipa anului un spor de 500 kg grâu/ha — ceea ce nu este greu de realizat în condiţiile agriculturii socialiste mecanizate — colectivităţile din regiune vor obţine un plus de venit de aproximativ 380.000.000 lei. Aceasta înseamnă o mare bogăţie pentru gospodăriile colective şi pentru familiile colectivizate din regiune, o contribuţie importantă la întărirea economică şi înflorirea social-culturală a ţării.

Vorbitorul s-a referit apoi la posibilităţile existente în regiune pentru creşterea suprafeţelor viticole şi pomice, mărirea parcului de animale, valorificarea bogăţiilor şi a diferitelor terenuri din Delta, toate rentabile pentru colectivităţi şi pentru economia naţională, şi a anunţat totodată că în următorii doi-trei ani reţeaua electrică de înaltă tensiune se va extinde în regiune spre a se folosi pe scară largă energia electrică în producţia industrială şi agricolă, pentru irigaţii şi pentru iluminarea caselor.

Rezultate îmbucurătoare în activitatea depusă pentru transformarea socialiste a agriculturii — a spus în continuare tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej — au fost realizate în cele mai multe regiuni ale ţării. Vorbitorul a citat regiunile Timişoara, Galaţi, Bucureşti, Iaşi, Călăraşi, Suceava.

Fapte la un spulberat cu desăvârşire lăptos lansate de ideologii capitaliştilor şi moşierilor care preluau ca ţărâna ar fi incapabili să meargă cu hotărâre pe calea unor profunde transformări sociale, că ea ar fi refractară socialismului. Avantajele materiale ale organizării socialiste a agriculturii au o mare forţă de atracţie şi exercită o influenţă pozitivă din ce în ce mai puternică asupra maselor celor mai largi ale ţăranilor. Referindu-se la faptul că cea mai mare parte din unităţile agricole socialist-cooperatiste sînt înfiinţate de puţin timp, vorbitorul a subliniat:

Consolidarea rezultatelor obţinute pînă acum în construcţia socialiste a sate — lăsa sarcina principală care stă în faţa noastră în faza actuală a procesului de transformare socialistă a agriculturii; îndeplinirea acestei sarcini este o condiţie principală pentru succesul operei de construire a socialismului în ţara noastră.

Cît priveşte procesul de largire a sectorului socialist al agriculturii, el se desfăşoară neuniform şi variat pe regiuni şi raioane. Alături de regiuni în care suprafaţa cooperativizată cuprinde între 50—64 la sută din totalul suprafeţei agricole, sînt regiuni ca Hunedoara, Cluj, Bacău, Baia Mare unde suprafaţa cooperativizată cuprinde numai între 10—15 la sută din suprafaţa agricolă. Chiar în cadrul aceluiaşi regiuni, sînt deosebiri mari de la un raion la altul. Fără îndoială ca diferenţele între regiuni şi raioane în ce priveşte ritmul construcţiei socialiste la sate sînt inevitabile, în cursul unei aţte de radicale transformări a relaţiilor de muncă şi de proprietate, mai ales dacă însemna că este vorba de un proces de durată, care cuprinde zone social-economice foarte deosebite şi mase de milioane de oameni. Totodată însă asemenea diferenţele reflectă în mare măsură faptul că organele de partid şi de stat din regiunile şi raioanele cu o cooperativizare mai înaintată au desfăşurat o muncă politică şi organizatorică sistematică, răbdătoare bazată pe exemple concrete, pentru a fâmurii şi convinge pe ţăranii muncitori să treacă pe drumul agriculturii socialiste; ele au dovedit mai multă preocupare şi iniţiativă în folosirea condiţiilor social-economice locale favorabile reorganizării socialiste la sate. A învăţa din experienţa înaintată şi a ajuta organizaţiile de partid să şi-o însuşească este o sarcină de capetenie a comitetelor regionale şi raionale de partid.

În desfăşurarea muncii noastre politico-organizatorice pentru transformarea socialistă a agriculturii, continuînd activitatea pentru crearea de noi gospodării colective, cooperative de producţie şi întovărăşiri agricole, înaintăm pe frontul construcţiei socialiste la sate pe măsura dezvoltării mijloacelor de mecanizare şi asigurării cadrelor de specialiştii necesare agriculturii socialiste.

Întreaga experienţă a transformării socialiste a agriculturii în ţara noastră confirmă justicea învăţă-

turii leniniste, potrivit căreia construcţia socialistă la sate trebuie să meargă în pas cu dezvoltarea bazei materiale tehnice şi cu crearea cadrelor de agronomi şi alţi specialiştii, capabili să organizeze şi să conducă cu pricepere marea producţie socialistă, să introducă în agricultură tehnica nouă şi cuceririle ştiinţei.

În momentul de faţă, cel mai mare ajutor în tractoare şi maşini agricole poate fi dat ţăranilor muncitori din zonele de cereale şi de plante tehnice şi alimentare, unde relieful şi solul permit introducerea largă a mecanizării. Ținînd seamă de aceasta, organele de partid şi de stat, în activitatea lor pentru largirea sectorului socialist cooperatist, trebuie să se orienteze mai ales spre zonele cerealiere, unde există cele mai favorabile condiţii pentru crearea de gospodării colective, cooperative de producţie şi întovărăşiri agricole puternice, capabile să devină în scurt timp modul de gospodărire socialistă, să demonstreze prin fapte superioritatea agriculturii socialiste mecanizate.

Scotînd în evidenţă succesele însemnate obţinute în muncă pentru transformarea socialistă a agriculturii, trebuie să arătăm în acelaşi timp că drumul construcţiei socialiste la sate nu este — şi nici nu poate fi — un drum neted, fără de greutăţi.

Trecerea de la gospodăria individuală la gospodăria socialistă presupune schimbări adînci în conştiinţa micilor producători de la ţară. Pentru ca astfel de schimbări să se producă, este necesară, odată cu crearea bazei materiale a transformării socialiste a agriculturii, o răbdătoare şi perseverentă muncă de educare a ţăranilor muncitori, în spiritul muncii în comun, şi de convingere a lor, în primul rînd prin puterea exemplului, de superioritatea gospodăriei socialiste. Tocmai de aceea partidul nostru duce o politică de transformare socialistă troptată a agriculturii, politică bazată pe stricta respectare a principiului liberului consimţămînt al ţăranilor muncitori.

Acastă politică dă roade bogate; în crearea gospodăriei colective şi întovărăşirilor agricole a sute de mii de familii de ţărani muncitori este rezultatul hotărîrii luate de aceştia, al convingerilor lor că pînă la urmă socialismul pîşese pe calea buneistă.

Partidul şi guvernul au sprijinit şi vor sprijini în viitor pe ţăranii muncitori cu gospodării individuale stimulîndu-i să muncască bine pămîntul, să obţină recolte bogate şi venituri mari pe calea vînzării surplusului de produse mai ales către stat, la mari preţuri avantajoase. Dar noi le spunem deschis că oricît de mult sprijin vor primi din partea statului, dacă vor munci mai departe izolaţi pe peticolele lor de pămînt, nu vor putea folosi avantajele agrotehnice înaintate şi ale mecanizării, nu-şi vor putea asigura, pentru ei şi pentru familiile lor o viaţă îmbelşugată.

Succesele cele mai mari şi rezultatele cele mai trainice în muncă de dezvoltare a sectorului socialist-cooperatist al agriculturii au fost obţinute în acele regiuni, raioane şi comune, unde unităţile socialiste ale agriculturii obţin rezultate economice mai bune, unde organizaţiile de partid duc o muncă politică şi organizatorică perseverentă în rîndurile ţăranilor, respectînd indicaţiile partidului cu privire la liberul consimţămînt al ţăranului muncitor.

Se ştie că atunci cînd au avut loc manifestări de călcare a liberului consimţămînt al ţăranilor muncitori, partidul şi guvernul au combătut şi au curmat cu hotărîre aceste tendinţe, dăunătoare alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărâna muncitoare şi cauzei transformării socialiste a agriculturii.

În timpul din urmă, în unele locuri s-au semnalat din nou abateri ale unor organe de partid şi de stat de la directivele partidului cu privire la respectarea strictă a liberului consimţămînt al ţăranului muncitor. Alergînd după succese rapide, aceste organe şi-au alcătuit programe birocratice de cooperativizare a agriculturii, necorespunzătoare condiţiilor reale; apoi, pentru a le îndeplini în termenele fixate de ele singure, au înlocuit prin metode de presiune muncă politică de convingere, bazată pe succesele obţinute de numeroase gospodării colective şi întovărăşiri agricole din toate regiunile ţării.

Partidul şi guvernul condamna şi sancţionează asupra asemenea metode, oriunde şi oricînd s-ar manifesta.

Orice încercare de a înlocui muncă politică de convingere a ţăranului şi studierea atentă a condiţiilor şi posibilităţilor concrete prin metode administrative, nu face decît să îndeparteze pe ţăran de gospodăria colectivă, slăbeşte alianţa clasei muncitoare cu ţărâna muncitoare şi dă apă la moara duşmanului de clasă, care caută să profite de greşelile şi abe-

terile de la linia partidului pentru a pescui în apa tulbure.

Transformarea socialistă a agriculturii are loc în condiţiile luptei de clasă.

În ultimii ani, ca efect al aplicării politicii partidului şi statului democrat-popular de îngrădire economică a chiburilor, de dezvoltare şi consolidare a sectorului socialist al agriculturii, de sprijinire multilaterală a ţăranilor muncitori, au avut loc însemnate schimbări în relaţiile şi structura de clasă la sate.

Are loc procesul de formare a unei ţărâni noi, cooperatiste care, aşa cum am mai arătat, cuprinde în momentul de faţă peste 45 la sută din totalul familiilor de ţărani cu gospodărie mică şi mijlocie, încadrată în diferite forme de cooperare agricolă.

Din masa ţărâniilor individuale cu gospodărie mică, un număr din ce în ce mai mare trece în rîndurile mijlocaşilor. Unii mijlocaşi, ca urmare a acţiunii legilor obiective ale miciei producţiei de măruri, intră în rîndurile chiburilor ca elemente capitaliste noi. În acelaşi timp, ca efect al politicii de îngrădire chiburilor precum şi în urma fărâmişării naturale a proprietăţii agricole individuale, mai multe elemente capitaliste de la sate decad din situaţia de chiburi, ceea ce a făcut ca în ultimii ani numărul gospodărilor chibureşti să se micşoreze.

În această etapă de dezvoltare a relaţiilor de clasă, partidul nostru, mergînd cu consecvenţă pe drumul întăririi continue a alianţei între clasa muncitoare şi ţărâna muncitoare şi al construirii socialismului la sate, continuă să aplice politica de îngrădire economică a chiburilor, în vederea lichidării treptate şi la sate a exploatarei omului de către om.

Cu privire la aplicarea politicii de îngrădire a chiburilor, Comitetul Central al partidului, în plenara din august 1953, a subliniat că trebuie să se dea gospodăriilor chibureşti puţin de la sate şi desăvîrşirea activităţii de producţie şi schimb de măruri, în condiţiile prevăzute de lege. Desigur, aceasta se referă la celele elemente chibureşti care îşi îndeplinesc la timp şi în întregime obligaţiile faţă de stat, respectă legile ţării şi hotărîrile guvernului şi se poartă loial faţă de regimul democrat-popular.

Plenara din Iulie 1956 a Comitetului Central a hotărît să recomande gospodăriilor colective şi celorlalte unităţi socialist-cooperatiste să rezolve favorabil cererile de înscriere a foştilor chiburi, fiilor de foşti chiburi şi fiilor de chiburi care au gospodărie separată şi nu exploatează munca străină, dacă aceştia au o comportare loială faţă de statul democrat-popular şi dacă adunarea generală aprobă cererea lor de înscriere.

De aici nu trebuie trasă concluzia că lupta de clasă la sate s-ar sfîrşi. Desăvîrşirea mai ascuţită sau mai puţin ascuţită a luptei de clasă nu depinde numai de clasa muncitoare, de ţărâna muncitoare, de statul democrat-popular, ci şi de altitudinea pe care o au foştii capitalişti şi moşieri, chiburi, unelele acestora.

Trebuie să deschidem bine ochii acelor tovarăşi, care se înclină cu viteul de luptă de clasă la noi: ar fi dispăruţ, că duşmanul de clasă s-ar fi cîmîlnit. Viaţa pune în lumină fapte de natură să-l trezească la realitate pe cel ce gîndese aşa.

Duşmanii regimului democrat-popular, din rîndurile chiburilor şi altor elemente exploatare, rămăşiştele fasciste, vechile cozi de topor ale claselor exploatare nu se împacă cu gîndul că socialismul înaintea şi că speranţele lor în restabilirea vechilor rîndurilor s-au surlat pentru totdeauna. Ei nu se dau înlătur de la nimic pentru a submina rîndurile democrat-populare, pentru a pune piedici în calea operei de transformare socialistă a agriculturii.

Aceşti vrăjmaşi înversuraţi ai poporului nu se mulţumesc cu răspîdite de zvonuri şi clevele. Ei folosesc cu viclenie orice slăbiciune şi greşeli în muncă politică, economică, organizatorică a organelor de partid şi de stat sau a organelor de conducere ale unităţilor socialiste: ei caută ori de câte ori lipsa de vigilenţă le dă prilejul să împingă la abuzuri şi denaturări ale politicii partidului, să se strecoare în întovărăşiri şi gospodării colective şi să pătrundă chiar în conducerea lor, să lovească în avîntul obştesc — toate acestea pentru a provoca nemulţumiri şi dezorientare în rîndurile ţăranilor muncitori, a submina gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole, a pune stăvile în calea curentului de trecere a ţărâniilor muncitoare pe făgăşul socialismului, a compromite opera de transformare socialistă a agriculturii.

Nu odată ţăranii colectivizati, întovărăşii şi individuali, în frunte cu comunistii, au ştiut să descopere şi să gonească din rîndurile lor astfel de vrăjmaşi ai ţărâniilor muncitoare şi ai puterii muncitorilor şi ţăranilor.

Datoria organizaţiilor de partid este să muncească pentru ridicarea conştiinţei politice şi a vigilenţei membrilor de partid şi a tuturor oamenilor muncii de la sate, pentru izolarea şi demascarea elementelor duşmane, pentru paralizarea oricăror uneltiri ale lor.

Elementele exploatare şi alţi duşmani ai socialismului trebuie să ştie că orice încercare de a lovi în interesele muncitorilor şi ţăranilor va fi zdrobită de statul popular, în aşa fel încît să le treacă pofta de a mai ridica mîna împotriva orînduirii democrat-populare, a cuceririlor revoluţionare ale oamenilor muncii.

Tovarăşi, întărirea şi dezvoltarea economică a gospodăriilor colective, a cooperative agricole de producţie şi întovărăşirilor existente este în prezent condiţia principală a înaintării noastre pe frontul construcţiei socialiste. Sporirea producţiei agricole, vegetale şi animale a unităţilor socialist-cooperatiste, creşterea veniturilor membrilor acestora şi a nivelului lor de trai material şi cultural constituie calea cea mai sigură de a convinge pe ţăranii muncitori cu gospodărie individuală să treacă la agricultura socialistă.

Gospodăriile agricole colective au dovedit din nou, în anul agricol 1957, superioritatea lor faţă de gospodăriile individuale ale ţăranilor muncitori. Faţa de producţie medie la hectar pe ţară de 1.233 kg grâu şi 1.700 kg porumb — 40 la sută din gospodăriile colective au obţinut producţii de peste 1.500 kg grâu la ha, 35 la sută din gospodăriile colective au obţinut peste 2.000 kg porumb la ha.

Tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a citat apoi exemplul unor gospodării agricole colective din diferite regiuni ale ţării care datorită efectuării la timp şi în bune condiţii a lucrărilor agrotehnice au obţinut producţii mult mai mari de grâu, porumb, sfeclă de zahăr, cartofi.

În continuare vorbitorul a spus: Condiţia de bază a întăririi gospodăriilor colective este realizarea unei juste îmbinări a intereselor obştesc şi interesele individuale ale colectivităţilor.

Întreaga experienţă a transformării socialiste a agriculturii ne arată marea însemnătate pe care o are dezvoltarea proprietăţii obştesc pentru întărirea economico-organizatorică a sectorului socialist-cooperatist. În această direcţie trebuie să se îndrepte preocuparea de capetenie a colectivităţilor, cooperativelor şi întovărăşirilor. Dezvoltarea avîntului obştesc corespunde interesului comun al tuturor colectivităţilor, cooperativelor şi întovărăşirilor şi totodată interesului fiecăruia dintre ei de a-şi sporii veniturile personale.

După cum ştiţi, izvorul principal care alimentează creşterea averii obştesc este creşterea fondului de bază (fondul indivizibil).

Nu mai alege gospodăriile agricole colective care au înţeles să-şi mărească fondurile de bază au reuşit să cumpere animale, să-şi facă plantaţii de vii şi pomi, să-şi construiască grajduri şi magazii, să facă îndiguri şi diferite amenajări tehnice, să-şi procure mijloace de transport şi altele, asigurînd astfel o puternică creştere a proprietăţii obştesc şi o retribuie ridicată a muncii colectivităţilor.

Relevînd pe baza unor exemple concrete, faptul că gospodăriile colective cu terenuri învecinate şi cu condiţii economico-naturale asemănătoare obţin rezultate cu totul diferite după cum se preocupă sau nu de creşterea fondului de bază, vorbitorul a spus în continuare:

Din păcate sînt şi gospodării colective în care încă nu se înţelege marea importanţă a fondului de bază pentru prosperitatea colectivităţilor. Un număr de 276 gospodării colective nu au repartizat anul trecut nici un ban pentru fondul de bază.

Din acestea, 42 gospodării sînt în regiunea Piteşti, 30 în regiunea Bucureşti, 27 în regiunea Timişoara, regiuni în care s-au obţinut recolte bune. Tendinţa rezervată a unor colectivităţi faţă de fondul obştesc trebuie combătută cu perseverenţă şi cu răbdare, ca o tendinţă dăunătoare intereselor proprii ale colectivităţilor; în această direcţie organizaţiile de partid au de desfăşurat o muncă largă de lămurire a colectivităţilor, pe bază de fapte şi exemple convingătoare prin caracterul lor concret şi uşor de controlat.

Cînd vine vremea împărţirii veniturilor colectivităţii trebuie să se gin-

dească la viitor şi ca buni gospodari, să nu împartă pe zile-muncă toate produsele şi toţi banii, ci să repartizeze pentru creşterea avîntului obştesc cotele prevăzute de statut.

Dacă colectivităţile din gospodăriile colective, care nu au făcut acest lucru pînă acum, vor continua să consume tot sau aproape tot ce produc, fără să pună nimic la fondul de bază, gospodăriile lor colective nu vor putea să cumpere animale, nu se vor putea ocupa în mod serios de sporirea producţiei vegetale şi animale care să aducă mărirea veniturilor colectivităţilor.

Sînt şi cazuri cînd gospodării colective nu depun la fondul de bază, făcîndu-şi socoteala că bani pentru investiţii vor găsi din creditele acordate de stat. Este bine să se ştie că asemenea gospodării colective nici credite nu vor putea căpăta uşor, căci statul va acorda credite acelor gospodării colective, care îmbină creditele cu fondurile lor proprii.

Ținînd seamă de rolul deosebit de important pe care îl are fondul de bază în dezvoltarea gospodăriilor agricole colective, propunem să se analizeze dacă nu este mai bine ca în fiecare gospodărie colectivă şi cooperative agricole de producţie să se asigure o creştere însemnată a fondului de bază, prin reţinerea unui anumit procent nu numai din veniturile băneşti, ci şi din veniturile în natură realizate de gospodăria colectivă sau de cooperativa agricolă de producţie. Aceasta va fi în interesul dezvoltării producţiei în gospodăriile şi cooperativele agricole de produc-

ţie, pentru a-şi procura havi necesari cumpărării de animale, construirii de grajduri şi magazii, sau alor nevoi gospodăreşti. Vorbînd despre felul cum a ajutat statul democrat-popular GAC-urile prin credite să se întărească economic, vorbitorul a subliniat că an de an creşte partea pe care GAC o dau pentru investiţii din propriile lor mijloace.

Fondurile de investiţii trebuie folosite cu multă chibzuinţă şi simţ de răspundere.

Cele mai rentabile investiţii sînt, în gospodăriile socialist-cooperatiste, acelea în care se are în vedere dezvoltarea multilaterală a gospodăriei, astfel ca pe lingă dezvoltarea producţiei de cereale, să se organizeze ferme pentru vaci de lapte, pentru creşterea şi îngrăşarea porcilor şi păsărilor, cultura plantelor tehnice, a legumelor şi zarzavaturilor, vişei de vie, a pomilor roditori şi altele.

În gospodăria colectivă, fiecare primeşte partea din venituri potrivit cu munca pe care a depus-o, cu numărul de zile-muncă efectuate. În goana unor colectivităţi după cît mai multe zile-muncă, sînt cazuri cînd membrii unor brigăzi de producţie care au obţinut de pildă 1.500 kg porumb la hectar, au fost la fel retribuţi ca şi membrii unor brigăzi care, în aceleaşi condiţii de climă, de sol, de utilaj — şi forţă de muncă, au obţinut 3.000 kg la ha. Acest lucru nu este just şi nu poate să stimuleze dragostea de muncă a colectivităţilor harnice şi cu tragere de inimă.

Pentru a înlătura acest neajuns şi a se răsplăti munca fiecăruia după cum merită cu adevărat, un număr de 92 gospodării colective au introdus retribuţia muncii nu numai în raport cu cantitatea muncii depuse, ci şi în funcţie de rezultatele muncii, de cantitatea de produse obţinute de brigada sau echipa respectivă. Un asemenea sistem de retribuie a muncii realizează o mai bună îmbinare a interesului obştesc cu cel individual, cointeresînd mai puternic pe colectivităţi la sporirea producţiei la ha.

Este semnificativ că iniţiativa creatoare a maselor a scos la suprafaţă forme variate de aplicare a principiului de retribuie în raport cu rezultatele muncii depuse.

Introducerea retribuţiei muncii în raport cu producţia a dat rezultate bune în toate gospodăriile colective unde s-a aplicat; s-a întărit disciplina în muncă şi răspunderea personală în executarea lucrărilor agricole, ceea ce a contribuit la sporirea producţiei şi, mai ales, a productivităţii muncii.

Este de mare însemnătate ca organele de partid şi de stat, consiliile de conducere ale gospodăriilor colective să studieze temeinic experienţa de pînă acum a gospodăriilor colective care au introdus retribuţia muncii nu numai după zile-muncă, ci şi după rezultatele muncii depuse, pentru a trage învăţăminte privind îmbunătăţirea organizării şi retribuţiei muncii în gospodăriile colective.

În legătură cu necesitatea concentrării eforturilor înspre consolidarea economico-organizatorică a gospodăriilor colective, atrage atenţia, faptul că în ultimul an a crescut numărul gospodăriilor colective mari de peste 1.000 ha şi chiar de peste 3.000 ha, iar pe alocuri se observă că s-au unit două sau mai multe gospodării

mici într-o gospodărie colectivă mai mare.

Gospodăriile colective mari au mai multe posibilităţi de a organiza o producţie raţională multilaterală, folosind mai deplin forţa de muncă, măsurile agrotehnice şi tehnica modernă.

Este necesar să se acorde gospodăriilor agricole colective mari un deosebit sprijin, îndrumîndu-le şi ajutîndu-le cu cadre calificate, cu mijloace mecanizate ale S.M.T.-urilor, pentru ca să-şi organizeze cît mai bine producţia, să-şi dezvolte diferite ramuri de producţie, potrivit condiţiilor de climă, sol şi economice şi să folosească pe larg cuceririle ştiinţei agricole şi experienţa, înaintată. Acolo unde din propria voinţă a colectivităţilor, ca un rezultat al procesului de consolidare a gospodăriilor colective, vor apare tendinţe de creştere a unor gospodării colective mai mari prin unirea unor mai mici, asemenea tendinţe trebuie privite în mod pozitiv de către organele de partid şi de stat şi sprijinite, ca un fenomen ce se va dezvolta în mod firesc într-o etapă viitoare a operei de transformare socialistă a agriculturii în ţara noastră.

După ce a vorbit despre însemnătatea apărării avîntului obştesc împotriva oricăror încercări de a-l prăda, tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej a subliniat că un bun de preţ al agriculturii socialiste sînt cadrele.

Colectivităţi, cooperativii şi întovărăşii sînt vital interesaţi că în fruntea lor să stea numai oameni cinstiţi, cu dragoste de muncă şi de avuţia obştescă, buni gospodari, pricepuţi. Datoria organelor şi organizaţiilor de partid şi de stat este de a sfătui pe colectivităţi, cooperativii şi întovărăşii să aleagă la conducerea treburilor obştesc pe cei mai buni dintre ei, de a sprijini cu dragoste cadrele de conducere ale unităţilor cooperatiste, ajutîndu-le să crească, să se califice, să-şi înfăptuiască cu succes sarcinile mari şi de răspundere ce le revin.

Occupîndu-se de problemele întovărăşirilor agricole, vorbitorul a arătat între altele:

În faza actuală a construcţiei socialiste la sate o însemnătate deosebită au în ţara noastră întovărăşirile agricole. Întovărăşirea agricolă a dovedit a fi forma de cooperare cea mai accesibilă ţăranului muncitor.

În întovărăşirile agricole lese puternic în evidenţă rolul staţiunilor de maşini şi tractoare, ca o pîrlighe puternică în mîinile statului pentru a ajuta ţăranii muncitori să sporească producţia agricolă şi pentru a o deprinde cu organizarea socialistă a agriculturii.

Esenţial în momentul de faţă pentru dezvoltarea economică a întovărăşirilor este ca întovărăşii să execute în comun toate lucrările agricole. Numărul de întovărăşiri care efectuează toate muncile în comun este în creştere, însă în măsură insuficientă. Multe întovărăşiri au efectuat în comun aratul, semănatul şi recoltatul păsoaselor, altele au efectuat în comun aratul şi semănatul tuturor culturilor agricole.

Cea mai mare parte din întovărăşirile care au efectuat toate muncile agricole în comun şi au folosit utilajul S.M.T.-urilor au obţinut producţii mult mai mari la hectar decît ţăranii individuali, dovedind astfel superioritatea lor faţă de gospodăriile agricole individuale.

Întovărăşirile cu bune rezultate în producţie sînt din ce în ce mai multe, exemplul lor arată convingător, prin fapte, foloasele mecanizării, foloasele efectuării lucrărilor în comun pe suprafeţe întinse.

Cu toate acestea, în multe întovărăşiri agricole, nu s-a înţeles încă, din păcate, că munca în comun este cel mai puternic mijloc pentru sporirea producţiei agricole în întovărăşire şi că fără de muncă în comun nu este cu putinţă nici folosirea raţională a maşinilor şi tractoarelor.

În ultimele luni, această situaţie s-a schimbat într-o oarecare măsură.

Este necesar ca în campania agricolă de primăvară întovărăşirile să strîngă întreaga cantitate de sămînţă necesară pentru a însămînţa în comun toată suprafaţa, ca astfel să se poată bucura de avantajele îndeplinirii lucrărilor agricole pe terenuri întinse cu mijloace mecanizate şi de îndrumarea specialiştilor la aplicarea regulilor agrotehnice.

Un lucru bun în organizarea muncii în întovărăşirile agricole este faptul că unele din ele au organizat munca pe brigăzi, Ținînd seamă la alcătuirea brigăzilor de vecinătăţi, de rudenii, de suprafeţe de teren ce pot fi lucrate de brigăzi, etc. Organizarea muncii pe brigăzi înlesneşte ajutorarea între ei a întovărăşirilor la executarea lucrărilor agricole, sporeşte spiritul lor de răspundere faţă de efectuarea în bune condiţii a acestor lucrări şi ridică productivitatea muncii în întovărăşire.

Expunerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la constătuirea pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii

pentru întărirea și dezvoltarea întreprinderilor agricole, de o însemnată importanță este crearea și sporirea averii obștești.

Puterea însoțită de dezvoltarea economică în vederea creșterii bunei stări a întreprinderilor, constă în bunurile procurate în comun și în fondul de bază.

Este datorită comitetelor regionale și raionale de partid să desfășoare în rândurile întreprinderilor o temeinică muncă de lămurire pe bază de exemple concrete, pentru a-i convinge că munca în comun și dezvoltarea fondului obștești constituie calea prin care întreprinderii își pot asigura folosirea marilor posibilități ale agriculturii socialiste.

Ici-colo au avut loc și unele încercări ale organelor locale de partid și de stat de a forța transformarea unor întreprinderi agricole sau cooperative de producție în gospodării colective. Asemenea fapte nu au nimic comun cu politica partidului și guvernului nostru.

Subliniind că deși întreprinderile agricole constituie o treaptă inferioară în formele de cooperare în producție, ele ocupă primul loc ca număr de unități, familii și suprafață, ceea ce demonstrează justifica hotărârilor partidului de a le sprijini consolidarea lor economică și organizatorică, vorbitorul a arătat în continuare:

Pe măsura ce întreprinderii se vor convinge, din experiența proprie și din experiența gospodăriilor colective frunțate, de avantajele agriculturii socialiste, ele trebuie să fie sprijinite de a trece la forma superioară de cooperare în producție — la gospodăria agricolă colectivă. Trezirea întreprinderilor la gospodăria colectivă nu trebuie însă forțată, ci ea trebuie să fie rodul liberului consimțământ al întreprinderilor, pornit din conștiință că este în interesul lor material să treacă la gospodăria agricolă colectivă. Aceasta este cheia creării unei gospodării colective trainice.

Procedind în felul acesta, nici un dușman, oricât de viclen ar fi, nu va putea abate pe țăranii muncitori de pe calea luminoasă a socialismului. În procesul de întărire și dezvoltare a întreprinderilor agricole, au apărut la unele întreprinderi, care și-au creat un însemnat fond obștesc, forme de repartizare a veniturilor, în care se îmbină repartizarea după munca depusă de fiecare întreprinsit cu acordarea unei rente pentru pământul adus în întreprindere.

Planul din iulie 1956 a C.C. al partidului, ținând seama de propunerile făcute de numeroși țăranii muncitori și de experiența unor asemenea întreprinderi, a recomandat ca în raioanele și comunele în care majoritatea țăranilor muncitori nu fac parte din gospodăriile agricole colective și unde sunt un mare număr de mijloace, organele de partid și de stat să stimuleze și să sprijine crearea de cooperative agricole de producție cu rentă, în care repartizarea veniturilor să se facă după munca depusă, precum și după suprafața, calitatea și modul de folosire a terenului adus în cooperativă.

Comitetele regionale și raionale de partid, sfaturile populare trebuie să se ocupe de îndrumarea cooperativei agricole de producție în vederea îmbunătățirii lor economico-organizatorice și pe măsura creșterii avutului obștesc provenit din munca comună, să le sprijine în dezvoltarea lor spre forma superioară de cooperare în producție agricolă, pe baza respectării depline a liberului consimțământ.

Tovarăși, Transformarea socialistă a agriculturii și creșterea producției agricole sunt strâns legate de mecanizarea agriculturii, de introducerea progresului tehnic în toate ramurile producției agricole. În etapa actuală de dezvoltare a economiei socialiste în țara noastră, stațiunile de mașini și tractoare ale statului se dovedesc a fi o pirgă puternică în dezvoltarea agriculturii, un prețios sprijin în epoca de reorganizare socialistă a statului, de întărire a alianței între clasa muncitoare și țăranimea muncitoare. SMT-urile au câștigat și câștigă pe zi ce trece stima și încrederea maselor largi țărănești, care văd în ele ajutorul concret al clasei muncitoare, al statului democrat-popular, pentru mecanizarea, îndrumarea și organizarea mai bună a producției agricole, pentru obținerea de recolte bogate.

Statul — a spus vorbitorul — a investit sume importante pentru dezvoltarea continuă a SMT-urilor. Unitățile agricole socialiste-cooperative nu ar fi putut să-și asigure suficient mijloace financiare și materiale pentru a-și procura parcul de tractoare și tractoare care le stă la dispoziție astăzi prin SMT-uri.

Pentru executarea lucrărilor agricole de către SMT-uri, statul a cheltuit în anul 1957 suma de 702.917.000 lei, iar dacă adăugăm amortizarea

tractoarelor și mașinilor agricole și a construcțiilor stațiunilor de mașini și tractoare, rezultă că statul a cheltuit suma de 957.368.000 lei.

Datorită lucrărilor de bună calitate efectuate de tractoarele și mașinile SMT-urilor, gospodăriile colective, cooperativele de producție și întreprinderile agricole au realizat o producție medie cu 300—400 kg cereale mai mare decât a țăranilor individuali care au lucrat cu vitele. Calculând, pentru anul 1957 acest spor de producție pe suprafața de 2.500.000 ha cooperativizată pe care s-au îndeplinit lucrările agricole de către SMT-uri, rezultă un spor total de cel puțin 750.000 tone cereale, care, la prețul de contractare al statului, se ridică la suma de cca. 800 milioane lei.

La fel ca roadele culegute țăranimea muncitoare datorită mecanizării agriculturii, sprijinului primit din partea statului democrat-popular, alianței clasei muncitoare cu țăranimea muncitoare.

Problema principală care stă astăzi în fața SMT-urilor este folosirea la maximum a capacității tractoarelor și mașinilor agricole de care dispun, pentru a face față nevoilor crescânde de muncă mecanizată ale sectorului socialist cooperatist în plină dezvoltare.

În ultimii ani, SMT-urile au făcut progrese în folosirea tractoarelor și mașinilor agricole, al căror grad de utilizare a crescut.

Numărul tractoarelor arătând normală pe tractor convențional a crescut în medie pe țară, de la 232 în 1953 la 267 în 1957. Experiența unor stațiuni de mașini și tractoare frunțate ne arată că nici pe departe nu sînt folosite posibilitățile și rezervele existente de utilizare a parcului de mașini și tractoare.

Dacă exemplul SMT-urilor frunțate va fi urmat de mecanizatorii din toate SMT-urile și se vor realiza peste tot 430 ha arătură normală de fiecare tractor convențional, se va putea executa cu același parc de tractoare pe care îl avem astăzi un plus de circa 3.280.000 ha arătură normală, adică munca pe un an întreg a peste 8.000 de tractoare.

Progresele realizate în procesul transformării socialiste a agriculturii au creat condiții favorabile pentru utilizarea completă a tractoarelor și mașinilor agricole, mecanizatorii putând acum să-și organizeze munca mai bine pe suprafețele întinse, decât pe micile loturi de terenuri individuale, cu mai puține deplasări în gol.

Rezultatele dovedesc că limitarea unor brigăzi permanente, dotate cu toate tractoarele și agregatele necesare, în gospodăriile colective mai mari de 500 ha și pe grupe de gospodării colective mai mici, dar învecinate, asigură un volum mai mare de lucrări, o mai înaltă calitate și un preț de cost redus.

O problemă deosebit de importantă în momentul de față pentru SMT este lichidarea consumului exagerat de piese de schimb care scumpesc prețul de cost al lucrărilor agricole precum și asigurarea aprovizionării stațiunilor cu sortimentele de piese în cantități necesare.

Cade în sarcina Ministerului Industriei Grele și Ministerului Agriculturii și Silviculturii să asigure pe deplin cantitățile și sortimentele necesare de piese de schimb să se ocupe de mai buna organizare a muncii, să lupte pentru înlăturarea dificultăților și a lipsurilor existente, pentru a se ajunge în scurt timp la îmbunătățirea calității și la scăderea serioasă a prețului lor de cost.

Vorbitorul a arătat în continuare necesitatea de a se îmbunătăți întreținerea parcului de tractoare și mașini agricole, de a se continua mai intens calificarea tractoristilor ca mecanici agricoli și datoria organizării de partid și sindicale de a munci pentru ridicarea continuă a conștiinței socialiste și a spiritului de răspundere al mecanizatorilor.

În domeniul important al mecanizării agriculturii trebuie să continuăm dotarea SMT-urilor cu tractoare și mașini agricole perfecționate, să facem pași serioși în mecanizarea viticulturii, pomiculturii, legumiculturii și mai cu seamă a creșterii vitei, îmbunătățind și consolidând în deplină bază tehnico-materială a agriculturii.

Problemele organizării muncii în SMT-uri ale realizării indicilor economici prin concentrarea materială și stimularea tuturor cadrelor de mecanizatori — trebuie să fie în centrul atenției organelor de partid și de stat a secțiilor agricole a stațiunilor de mașini și tractoare. În activitatea noastră pentru dezvoltarea agriculturii, pentru sporirea însemnată a producției agricole marfă provenită din sectorul socialist gospodăriile agricole de stat ocupă un loc de cea mai mare însemnată.

Partidul a definit rolul gospodăriilor agricole de stat ca centre puternice ale dezvoltării agriculturii menite să dovedească țăranimii muncitoare superioritatea agriculturii socialiste mecanizate și a aplicării metodelor științifice agro-tehnice și să pună la dispoziția țăranimii muncitoare semințe selecționate, material săditor, pomi-vitcol și animale de rasă pentru prăsilă.

Cu toate că din primii ani de funcționare gospodăriile agricole de stat au realizat unele progrese ele n-au reușit pînă în anul 1955 să aibă o orientare clară în ce privește profilul producției, și organizarea lor economică. Gospodăriile agricole de stat cultivau un număr prea mare de culturi din care unele nu prezentau importanță pentru fondul central al statului. Ele au mers un timp pe linia greșită de reducerea culturii porumbului și de mărirea a suprafețelor cultivate cu plante tehnice care cereau un număr mare de brațe de muncă și dădeau producții slabe și nu puteau avea rentabilitate.

Restringerea culturii cerealelor și în special restringerea culturii porumbului a avut rezultate dăunătoare, a creat greutăți în dezvoltarea creșterii animalelor și în sporirea producției de lapte și carne.

Gospodăriile agricole de stat erau organizate în gospodării cu suprafețe de teren prea mari, cu terenuri fragmentate într-un număr mare de parcele, distanțate unele de altele, greu de administrat și de condus. Nu exista o preocupare susținută pentru a mări suprafața totală a gospodăriilor agricole de stat prin prelucrare terenurilor rezerve de stat, administrate de către stațiunile populare a gospodăriilor exploatate nerațional și neeconomic de diferite departamente.

În continuare tov. Gh. Gheorghiu-Dej a arătat că Congresul al II-lea al P.M.R. iar apoi plenara din decembrie 1956 a C.C. al partidului a stabilit o serie de măsuri pentru îmbunătățirea situației în gospodăriile agricole de stat. Trebuie în revistă roadele acestor măsuri vorbitorul a arătat între altele:

Gospodăriile de stat au cultivat cu cereale pentru boabe o suprafață de 474.000 ha în anul 1956 și de 580.000 ha în 1957, față de 377.000 ha cîte s-au cultivat în anul 1955. În mod deosebit a crescut suprafața cultivată cu grâu și porumb.

În 1957 s-au cultivat cu grâu și secară 314.000 ha față de 187.000 ha în anul 1955, iar cu porumb 271.000 ha față de numai 83.000 ha în 1955. În ultimii ani a crescut producția obținută la hectar la grâu, ajungîndu-se în anul 1957 la o producție medie de 1.400 kg. la ha.

Datorită producțiilor mai mari de cereale, gospodăriile agricole de stat au livrat anul trecut fondului central peste 335.000 tone grâu și secară, depășind cu 10 la sută planul, după ce au asigurat din producția proprie sîmînța selecționată necesară recoltelor următoare.

În mod deosebit a crescut producția de porumb care a ajuns în 1957 la 375.000 tone, cu 255.000 tone mai mult decât în 1955.

La obținerea acestor producții ridicate a contribuit mecanizarea în proporție de 92 la sută a lucrărilor de întreținere a culturii porumbului, folosirea îngrășămintelor organice în cantitate de 968.000 tone pe o suprafață de 49.000 ha, a îngrășămintelor minerale în cantitate de 94.000 tone pe o suprafață de 481.000 ha și înămînțarea întregii suprafețe cu sîmînța dublu hibridă, productivă și de calitate.

Nu toate gospodăriile de stat s-au arătat însă la înălțimea sarcinii care le-a fost încredințată de a realiza o sporire însemnată a producției de porumb. Un număr de 29 gospodării de stat au produs de pe o suprafață totală de 17.755 ha, în medie mai puțin de 1.000 kg. porumb la ha.

Caracteristic nu este însă că un număr de gospodării agricole de stat au dat recolte necorespunzătoare, că faptul că gospodăriile agricole de stat care au obținut an de an producții mari de grâu și porumb se găsesc în fiecare zonă de cultură a acestor plante și ele indică lîna de înaintare a tuturor gospodăriilor de stat, recoltele la care fiecare din gospodăriile de stat poate și trebuie să ajungă. Rezultatele obținute în producția de cereale de gospodăriile de stat frunțate confirmă pe deplin aprecierea făcută de C.C. al partidului că gospodăriile agricole de stat pot să furnizeze în anii care urmează, cea mai mare parte din cerealele necesare fondului central al statului.

Pînă la sfîrșitul anului 1960, suprafața arabilă a gospodăriilor agricole de stat va trebui să crească la cea 1.200.000 ha.

Gospodăriile agricole de stat vor livra fondului central al statului 400.000 tone grâu în anul 1959. Aceasta este însă o sarcină cu mult sub posibilitățile pe care le au gospodăriile agricole de stat. În anii următori prin îmbunătățirea agro-tehnică, prin mecanizarea și prin aplicarea de îngrășăminte organice și minerale, gospodăriile agricole de

stat trebuie să obțină recolte medii la grâu de 2.000 kg la hectar.

Este oare aceasta posibil de realizat?

Este interesant și sugestiv să atragem atenția constătuirii asupra producției de grâu realizate de țări prietene ca R. Cehoslovacă și R. D. Germană.

După datele Consiliului de ajutor economic reciproc gospodăriile agricole de stat din R. Cehoslovacă obțin o producție medie de grâu de 2.300 kg. la hectar.

Faceli și dvs. socoteala, dacă gospodăriile agricole de stat ar realiza o medie de 2.000 kg. grâu la hectar la suprafața de 400.000 ha ar însemna o producție totală de 800.000 tone grâu. Dacă ne-am apropiat de producția medie de grâu din gospodăriile agricole de stat din Cehoslovacă aceasta ar însemna, la o medie de 2.300 kg. la hectar, o producție totală a gospodăriilor agricole de stat de 920.000 tone grâu anual.

Numeroase gospodării agricole de stat de la noi au realizat anul trecut producții medii de grâu de peste 2.000 kg. la hectar. Avem, deci o experiență pozitivă care ne arată că în noi înșine, în oamenii din sectorul gospodăriilor agricole de stat, stă putința realizării recoltelor bogate.

Menționăm că în R. D. Germană unde se folosesc 130 kg de îngrășăminte chimice la hectar se realizează la grâu recolte medii mai mari, de peste 3.000 kg la hectar, an după an, pe întreaga suprafață înămînțată.

Nu merită oare ca lucrătorii din agricultură să studieze metodele agro-tehnice și mijloacele folosite în R. Cehoslovacă și R. D. Germană pentru realizarea producțiilor mari la hectar colaborînd cu lucrătorii din aceste țări, să le experimenteze și să le adapteze la condițiile de climă și sol ale țării noastre? Doar se știe că tovarășii noștri din R. Cehoslovacă și R. D. Germană s-au arătat întotdeauna gata să ne împărtășească din experiența lor.

Dezvoltării culturii porumbului va trebui să i se dea și de acum înainte o mare însemnată astfel ca gospodăriile agricole de stat să-și acopere integral furajele necesare creșterii și îngrășării de animale și păsări, contribuînd la cooperarea în mare parte a consumului de carne al oamenilor muncii de la orașe.

Gospodăriile agricole de stat aplicînd mai multe îngrășăminte chimice granulate și organice, mîndînd an de an suprafețele irigate trebuie să realizeze în următorii ani o producție medie la hectar de circa 3.000 kg porumb.

Trebuie să spunem că tovarășii căroră li s-a încredințat răspunderea conducerii centrale a gospodăriilor agricole de stat au cerințe foarte concrete și foarte largi cînd este vorba ca statul să acorde fonduri pentru investiții și develope, pentru mecanizarea sau pentru procurarea de semințe și animale de rasă de mare productivitate. Dar cînd trebuie să se stabilească cu cît va crește producția la hectar și cu cît vor sporii cantitățile de cereale livrate statului ca urmare a investițiilor, a mecanizării și modernizării procesului de producție el nu mai vorbește concret și devin de o inexplicabilă lămuritate și lipsă de precizie.

Pentru ca gospodăriile agricole de stat să poată obține recolte mari și constante de cereale industriale și agricole chimice are datoria să le pună la dispoziție cantitățile necesare de substanțe insectofungicide și herbiicide precum și îngrășăminte minerale.

Vom ajunge în scurt timp că în gospodăriile de stat să se mecanizeze complet lucrările de pregătire a terenului, de împrăștieră îngrășămintelor, lucrările de înămînțare, îngrășare și recoltare a culturilor de grâu și porumb. Tehnicienii și mecanizatorii din gospodăriile agricole de stat trebuie să învețe să lucreze cît mai bine cu ele, să le cunoască pînă în cele mai mici amănunte, să le îngrășească cu multă atenție și să precepe cu spirit de răspundere.

Pentru a obține recolte mari și constante la porumb mai ales în zonele secetoase va trebui ca gospodăriile agricole de stat să mărească an de an suprafețele amenajate pentru cultura irigată a porumbului, astfel ca pînă în anul 1960 să ajungă la 50.000 ha.

Gospodăriile agricole de stat au obligația să înămînțeze grâu din soiurile cele mai productive rezistente la ger și secetă, la boli și dăunători, rezistente la cădere pentru a putea mecaniza recoltatul fără pierderi de braze, să cultive cel mai bun și productiv hibrid dublu de porumb.

În ce privește creșterea animalelor în gospodăriile de stat s-au obținut în ultimii ani unele rezultate bune. Progresele realizate de gospodăriile de stat în producția de carne, lapte, grăsimi, ouă și lînă sînt încă nesatisfăcătoare. Nu s-au ridicat la nivelul posibilităților pe care le au. S-au creat condițiile ca gospodă-

riile agricole de stat să contribuie într-o măsură cu mult mai mare la aprovizionarea populației din orașe și din centre industriale, cu carne și grăsimi.

Vorbitorul a arătat în continuare sarcinile concrete ale gospodăriilor agricole de stat în ceea ce privește creșterea porcilor, bovinelor, oilor și a păsărilor.

În vederea îmbunătățirii aprovizionării populației cu carne, gospodăriile agricole de stat vor organiza combinate industriale de creștere și îngrășare a animalelor și păsărilor; pentru aceasta este necesar să se construiască în anii următori un număr corespunzător de fabrici pentru producerea furajelor combinate și a făinii de lucernă și trifol.

În acțiunea partidului și guvernului de a extinde a suprafețelor cultivate cu porumb hibrid, gospodăriile agricole de stat le revine sarcina de a produce an de an cantități tot mai mari de sîmînță de porumb dublu hibridă. Sîmînța hibridă bine condiționată și calibrată constituie prima chezie pentru obținerea unor recolte bogate de porumb. De aceea este necesar să se construiască în stațiunile de uscat și calibrat porumb în gospodăriile mari producătoare de sîmînță hibridă.

Una dintre problemele cele mai importante în gospodăriile agricole de stat este profilarea și organizarea acestora în unități economice rentabile. Gospodăriile cu suprafețe prea întinse au fost reorganizate în gospodării pînă la 5.000 ha, teren agricol; experiența ne arată că această măsură a fost justă, gospodăriile reorganizate devenind gospodării economice, mai ușor de îndrumat și condus. Această acțiune de reorganizare trebuie să continue, ținîndu-se seama de profilul fiecărei gospodării și de perspectivele ei de dezvoltare.

Creșterea continuă a producției la hectar, a productivității animalelor și reducerea timpului de muncă pe unitatea de produs este calea pe care trebuie să se dezvolte activitatea economică de producție a gospodăriilor agricole de stat.

Constătuirea noastră — a arătat în continuare tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej — are loc într-o perioadă cînd sectorul socialist al agriculturii capătă o greutate tot mai mare în ansamblul producției agricole și a producției-marfă.

Deși între diferitele unități există deosebiri în ce privește gradul de dezvoltare a relațiilor de producție socialiste și multe folosesc încă în măsură nelindestulătoare marile posibilități și rezerve ale modului de producție socialist, de pe acum extinderea lăută de sectorul socialist își arată roadele pozitive în producția agricolă oferind o bază trainică și tot mai largă pentru dezvoltarea ei multilaterală și deschizînd în bucurătoare perspective de viitor.

Acesta este rezultatul uriașei munci politice și organizatorice desfășurate de Partidul Muncitoresc Român care a știut să aplice creator învătura leninistă cu privire la cooperativizarea agriculturii și să tragă învătăminte din bogata experiență sovietică, în condițiile specifice ale țării noastre și ale fazelor de dezvoltare în care ne aflăm.

Ocupîndu-se în continuare de unele din principalele sarcini în lupta pentru sporirea producției agricole, vorbitorul a amintit că directivele Congresului al II-lea al partidului cu privire la sporirea producției agricole prevăd mărirea suprafețelor arabile a țărilor, folosirea deplină și cît mai economică a pămîntului.

Amintind faptul că în ultimii doi ani a fost redată agriculturii o suprafață de 169.000 ha teren agricol, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a subliniat că această suprafață poate și trebuie să fie mult lărgită și a indicat în acest sens o serie de măsuri de între care: valorificarea pămînturilor naturale slab productive, redarea în agricultură a cel puțin 100.000 hectare din luncile inundabile a Dunării, în afara de terenurile îndiguite pînă acum, iar alte 100.000 ha pot fi cîștigate pentru agricultură prin îndiguirea și regularizarea celorlalte râuri din țara noastră, punerea în valoare a cel puțin 100.000 hectare terenuri nisipoase din Oltenia nord-vestul de sud-vestul țării, luarea în cultură a cel puțin 100.000 hectare de pămînturi sărăturoase, înlăturarea risipei suprafețelor arabile plantate cu perdele de protecție, lupta împotriva eroziunilor.

Referîndu-se la faptul că în condițiile țării noastre mijlocul principal pentru a obține bășug de produse agricole îl constituie în primul rînd nu mărirea suprafețelor, ci sporirea producției la hectar, vorbitorul a subliniat însemnătatea introducerii și generalizării metodelor agro-tehnice avansate ca arăturile de toamnă pentru culturile de primăvară, folosirea gunoaiului de grajd și a îngrășămintelor minerale, extinderea culturilor irigate.

Statul democrat-popular, a arătat

vorbitorul, a făcut investiții importante pentru a mări producția de îngrășăminte minerale. Sprijinindu-ne pe dezvoltarea industriei socialiste vom merge cu toată hotărîrea pe linia chimizării agriculturii.

Amintind că lucrul cel mai important în dezvoltarea agriculturii este sporirea producției de cereale, mai ales de grâu și porumb, vorbitorul a arătat că în urma măsurilor luate de partid și guvern pentru stimularea materială a producătorilor agricoli, suprafețele cultivate cu grâu și secară au crescut de la 2.988.000 hectare în anul 1950 la 3.123.000 hectare în anul 1957. Cu toate că a depășit cifrele obținute în vechia Romînie, producția la hectar este necorespunzătoare față de condițiile de climă și de sol din țara noastră și față de posibilitățile create de statul democrat-popular. Trebuie să depunem eforturi, a subliniat tov. Gh. Gheorghiu-Dej pentru ca pînă în anul 1960 să ajungem la înămînțăm 3.500.000 hectare cu grâu și secară și să obținem o producție totală de cel puțin 5.500.000 tone. Vorbitorul a relevat în continuare că este necesară buna îngrijire a culturilor, recoltarea la timp și fără pierderi, generalizarea recoltatului mecanic cu combina, crearea unor soiuri noi de grâu de înaltă productivitate și calitate superioară și, în acest sens, să intensifice schimbul de semințe dintre institutele de cercetări și stațiunile experimentale de la noi și institutele din alte țări mari cultivatoare de grâu de toamnă care au condiții asemănătoare de climă și sol.

Ocupîndu-se de dezvoltarea culturii porumbului, extinderea suprafețelor și creșterea producției de porumb la hectar, vorbitorul a relevat că astăzi în țara noastră se cultivă cu porumb 25 la sută din întreaga suprafață ocupată de această cultură în Europa. Între țările sistemului socialist ocupăm locul al treilea, după U.R.S.S. și R. P. Chineză în ce privește suprafața ocupată cu porumb. Vorbitorul a subliniat că directivele Congresului al II-lea al partidului prevăd ca pînă în 1960 să se extindă suprafața cultivată cu porumb pînă la 4 milioane hectare în vederea obținerii unei producții anuale de cel puțin 8—9 milioane tone. Putem și trebuie să ajungem la o producție medie pe țară de cel puțin 2.000 kg. porumb boabe la hectar, iar treptat să ajungem la producții medii pe țară de 2.500 kg. și chiar mai mult.

În condiții normale de vegetație, de mecanizare completă, de folosire pe scară largă a îngrășămintelor minerale și de generalizare a culturii porumbului hibrid, se poate obține în țara noastră o producție globală de porumb, care să ajungă la 10 milioane tone.

Consumul de porumb în țara noastră, care cuprinde nevoile în hrana populației, nevoile industriei, furajarea animalelor existente, necesarul de semințe, se ridică la 4—4.500.000 tone. Dacă 2.500.000 tone din disponibil le-am folosi pentru creșterea și îngrășarea animalelor și păsărilor în afara de cele existente acum, s-ar obține anual 500.000 tone carne vie, care echivalată cu carne de porc lăsată ar însemna 375.000 tone. Cu această cantitate de carne am putea să ridicăm consumul anual al populației de la 27 kg la 40 kg pe locuitor, și ar rămîne 947.000 tone carne pentru export. De asemenea ar mai rămîne 1.000.000 tone porumb pentru export. În schimbul cărnii și al porumbului care s-ar exporta am putea aduce din strălăutate mărfuri necesare populației și dezvoltării economiei naționale.

Referîndu-se la rolul porumbului însoțit în dezvoltarea creșterii animalelor, vorbitorul a spus: porumbul însoțit ridică productivitatea animalelor și micșorează prețul de cost al produselor. Mai mult porumb însoțit înseamnă mai multă carne, mai mult lapte, mai mult unt, pentru oamenii muncii de la orașe și în sat.

Pentru continua ridicare a nivelului de trai al poporului muncitor, avem nevoie de cantități sporite de zahăr, ulei vegetal, cartofi, legume, fibre de in, cîneapă, bumbac etc. Vorbitorul s-a ocupat pe larg de măsurile ce trebuie luate pentru a crește producția de sfeclă de zahăr, de floarea soarelui, cartofi, legume etc.

Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej s-a ocupat în continuare pe larg de problemele creșterii animalelor. Directivele Congresului al II-lea al partidului — a spus vorbitorul — au pus în fața noastră sarcina dezvoltării creșterii animalelor și, mai cu seamă, a mării productivității acestora pentru a asigura aprovizionarea populației cu carne, lapte, ouă, lînă, precum și a industriei bunurilor de larg consum cu materii prime de origine animală.

După datele recensămîntului din 5 februarie 1958, rezultă că anul gret al războiului și al jafului hîrlister au distrus o mare parte din numărul de

(Continuare în pag. 4-a)

Expunerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la constatarea pe țară a țărănilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii

(Urmare din pag. 3-a)

animale. Regimul democrat-popular a moștenit o situație grea pentru a cărei redresare a fost nevoie de eforturi deosebite. Ca urmare a măsurilor luate în anii puterii populare numărul de animale a crescut și a depășit efectivul din 1938 la toate speciile cu excepția cabalinelor. Cu toate că situația efectivului de animale s-a îmbunătățit față de trecut, împlinim multe greutăți la aprovizionarea populației muncitoare de la orașe și din centre industriale cu carne, lapte, grâșime și alte produse animale.

Trebuie să ținem seama că datorită sporului natural al populației și măsurilor social-sanitare care au redus cu mult mortalitatea, populația țării a crescut față de anul 1941 cu peste 1.363.000 suflete; a crescut în mod deosebit populația orașelor și a centrelor industriale de la 3.812.000 la peste 5.473.000 suflete. Lucrul cel mai important este că imensa majoritate a populației de la orașe și sate consumă astăzi mai multă carne, lapte, ș.a. decât înainte ca o urmare directă a îmbunătățirii nivelului de viață în anii puterii populare. A crescut puterea de cumpărare a populației muncitoare cu mult mai mult decât posibilitățile existente astăzi de a asigura cantitățile cerute de carne, lapte, ouă. Ritmul de sporire numerică și de îmbunătățire calitativă a efectivului de animale nu a ținut pasul cu ritmul creșterii populației și a puterii ei de cumpărare, cu ritmul îmbunătățirii nivelului de viață a populației muncitoare de la orașe și sate. Pentru lichidarea rămănelor în urmă în dezvoltarea creșterii animalelor, partidul și guvernul au pus în fața oamenilor muncii care lucrează în domeniul agriculturii sarcina de a ajunge în cîtiva ani de zile la o producție de cel puțin 1.300.000 tone carne, din care 600.000 tone carne de porc; 25 milioane hl lapte de vacă, 84.000 tone lînă.

Pentru a obține aceste cantități de produse animale trebuie ca în următorii doi-trei ani să ajungem la un efectiv de animale de cel puțin 4,8 milioane bovine din care 2,3 milioane vaci cu o producție medie anuală de lapte, de 1.100 litri; 5 milioane porcine, din care 750.000, scroafe, 12,5 milioane ovine, din care 6 milioane cu lînă fină și semifină, 40—50 milioane păsări.

În continuarea expunerii vorbitorul s-a referit la căile și mijloacele de rezolvare a sporirii produselor de origine animală și la situația principalilor factori de dezvoltare în ritmul necesar. Referindu-se la problemele viticulturii și pomiculturii tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat că țara noastră este cunoscută în întreaga lume ca o țară bogată în struguri și fructe, în vinuri alee prin gustul, aroma și buchetul lor natural. Printre-o muncă stăruitoare, circa un milion hectare terenuri situate pe dealuri și coline și peste 200.000 hectare nisipuri improprii culturii cerealelor pot fi valorificate în modul cel mai economic și rentabil prin cultivarea lor cu viță de vie, pomi și arbuști fructiferi.

Vorbitorul a indicat în continuare măsuri tehnice și economice în vederea dezvoltării viticulturii și pomiculturii. În continuarea expunerii vorbitorul a arătat că sarcinile mari și din ce în ce mai complexe ale agriculturii noastre cer îmbunătățirea pregătirii teoretice și practice a specialiștilor din agricultură și ridicarea la un nivel mai înalt a cercetărilor științifice legate de practica agricolă.

În anii puterii populare, s-a dat o largă extindere învățămîntului agricol de toate gradele. Față de patru facultăți în trecut avem astăzi în țară cinci institute de învățămînt agronomic, în care se pregătesc peste 5.000 studenți ca viitori ingineri și medici veterinari. De asemenea, s-a extins rețeaua școlilor agricole profesionale și a școlilor tehnice.

Agricultura dispune astăzi de un număr de 12.333 cadre cu pregătire superioară, 15.895 cadre cu pregătire medie și peste 80.000 de muncitori cu pregătire în diferite școli agricole profesionale. Pe măsura extinderii sectorului socialist în agricultură, s-a dat o mare atenție pregătirii, din rîndurile colectivizatorilor, a cadrelor de

conducere ale gospodăriilor agricole colective. Va trebui să avem în cîtiva ani un număr de peste 20.000 cadre tehnice agricole cu studii superioare și circa 70.000—80.000 cadre tehnice agricole cu pregătire medie. Învățămîntul profesional agricol trebuie să devină un învățămînt de masă în care să se poată pregăti un număr cît mai mare de tineri din rîndurile țărănilor cooperativizați, muncitori din gospodăriile agricole de stat și S.M.T.-uri.

Cercetările și experimentările științifice sînt în ultimii ani mai legate de cerințele practice de sarcina ridicării producției agricole, vegetale și animale. Oamenii de știință din agricultură au obținut unele realizări importante.

Lupta pentru dezvoltarea agriculturii pentru sporirea producției agricole ridică mereu probleme noi care cer să fie rezolvate de către oamenii de știință, avem nevoie de noi soiuri de grâu mai productive, rezistente la ger și la secetă, la boli și dăunători, dar rezistente mai ales la cădere și la scuturare, pentru a putea fi recoltate mecanizat, fără pierderi.

Sînt ani de zile de cînd institutele de cercetări au anunțat soiuri de grâu de mare perspectivă, dar aceste soiuri, cultivate în condiții de producție, nu s-au dovedit mai bune decât soiurile care se găseseră în cultură, și din această cauză nu au căpătat o largă răspîndire în producție.

Institutele de cercetare a porumbului, înființat anul trecut trebuie să intensifice în mod deosebit munca de creare a hibrizilor dubli și de producere a sîmînțelor hibride, pentru ca, an de an, suprafețele tot mai mari să fie cultivate cu porumb hibrid de mare productivitate.

Vorbitorul a subliniat în continuare sarcinile oamenilor de știință în legătură cu elaborarea unei metodologii de determinare a nevoii de îngrășăminte minerale, cu sporirea producției de lapte și carne, cu stabilirea celor mai corespunzătoare tractoare și mașini agricole de mare randament.

Trebuie să se acorde o importanță mult mai mare studiului problemelor economice și de organizare a muncii și a producției în vederea sporirii eficienței economice și asigurării rentabilității în întreprinderile agricole socialiste.

Rezultatele științifice obținute de cercetătorii din institute și stațiuni experimentale să fie verificate în practică, în condițiile concrete ale producției agricole.

Politica partidului și guvernului — a arătat în continuare vorbitorul — este îndreptată permanent spre ridicarea continuă a nivelului de viață al oamenilor muncii de la orașe și sate, pe măsura progreselor realizate în dezvoltarea economică a țării. Pentru realizarea acestei politici este deosebit de important ca, pe baza sporirii producției agricole, să sporească necontenit cantitățile de produse agricole, care intră în fondul central al statului. Din fondul central de produse agricole al statului se asigură aprovizionarea populației orașelor și centrelor industriale, precum și a populației țărănești din regiunile cu producție agricolă insuficientă, aprovizionarea industriei cu materii prime agricole, crearea stocurilor pentru export și a rezervelor de stat. Este în interesul întregii populații muncitoare de la orașe și sate ca în fondul central al statului să intre cantități cît mai mari de produse agricole.

Pînă la începutul anului trecut, fondul central al statului la produse agricole se constituia, într-o bună măsură, pe baza sistemului de cote obligatorii.

Creșterea puterii economice, sporirea producției industriale și agricole au permis partidului și guvernului ca, începînd din anul 1953, să introducă treptat diferite forme de contractări și achiziții la plante tehnice și industriale, la legume și fructe, la struguri, la animale și produse animale, pregătind în mod sistematic condițiile pentru schimbarea sistemului de formare a fondului central de produse agricole.

La sfîrșitul anului 1956 Comitetul Central al partidului și guvernul Republicii noastre populare au hotărît desființarea sistemului de cote obligatorii pentru aproape toate produsele agricole și în locul lui, extinderea schimbului între oraș și sat pe baze

comerciale. La temelia relațiilor economice între clasa muncitoare și țărănimă au fost puse forme de schimb care largesc inițial țărănimii și li dezvoltă interesul material pentru mărirea producției agricole. Țărănimă a primit bine această hotărîre în care a văzut un nou și puternic sprijin primil din partea clasei muncitoare, din partea statului democrat-popular.

În prezent izvoarele principale pentru acoperirea fondului central de produse agricole sînt resursele proprii ale statului (producția gospodăriilor agricole de stat, planta în natură pentru muncile S.M.T., utimurile etc.) precum și contractările și achizițiile de produse agricole, la preț de înțelegere cu producătorii agricoli.

După cum a dovedit-o experiența de cîtiva ani de zile a contractărilor la alte produse agricole precum și experiența de un an de zile a folosirii contractărilor de cereale, acest sistem este avantajos pentru țărănimă muncitoare cît și pentru stat.

Sistemul contractărilor oferă gospodăriilor agricole colective, cooperative agricole de producție, întovărășirilor agricole, țărănilor muncitori cu gospodării individuale posibilitatea valorificării întregului surplus de produse agro-alimentare, la prețuri avantajoase, stabile, punîndu-l la dispoziție de oscilațiile pieței, ca și de tendințele speculative ale intermediarilor particulari.

Vorbitorul a subliniat în continuare că prin sistemul contractărilor se asigură o legătură mai strînsă între industrie și agricultură, se intensifică schimbul între oraș și sat, prin legături economice tot mai permanente și mai organizate, se întărește alianța între muncitori și țărani și se asigură o serie de avantaje importante unităților agricole socialiste-cooperative.

În continuare în expunere se citează rezultatele bune obținute la contractarea diferitelor produse agricole.

În ultimul timp, au venit din diferite regiuni propuneri ale gospodăriilor socialist-cooperative de a încheia cu statul contracte pe termen lung.

Asemenea propuneri sînt pe deplin întemeiate, căci ele corespund intereselor producătorilor agricoli. În condițiile în care relațiile dintre oraș și sat se bazează într-o măsură tot mai mare pe raporturi contractuale, crește considerabil rolul cooperăției de consum. Aceasta cere îmbunătățirea radicală a activității cooperativei de consum, pentru a realiza o cotitură în valorificarea produselor agricole.

Dezvoltarea sistemului de contractări și achiziții va avea drept efect sporirea cantităților de produse agricole disponibile pentru largirea relațiilor comerciale cu celelalte state în interesul țărănimii muncitoare, al tuturor oamenilor muncii și a întregii economii naționale.

Dacă în loc de porumb am asigura creșterea și îngrășarea de porc, am putea realiza prin export sume importante în devaliză în schimbul cărora am putea importa și pune în funcțiune fabrici de îngrășăminte chimice, de cauciuc, de envelope, de mase plastice și de fibre sintetice, mărind producția mijloacelor de producție și a bunurilor de larg consum. Ca urmare a creșterii numărului de animale prin folosirea porumbului ca principală bază furajeră, cu valoarea numai a 1.000 vagoane de carne exportată am putea importa cea 10.000 animale din solurile cele mai bune pentru îmbunătățirea rasei locale, ceea ce ar reprezenta o contribuție importantă la ridicarea ramurii creșterii vitelor și la mărirea productivității lor.

Porumbul se dovedește și pe această cale o mină de aur necercată, care nu cere cîne știe ce învestiții, ci doar o muncă susținută și calificată.

În încheierea expunerii sale, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a spus: Sub conducerea încercată a partidului clasei muncitoare, oamenii muncii din orașe și satele României au sfîrșinat lanțurile exploatareii capitaliste-moșierești și imperialiste.

Acum marile și felurite bogății ale pămîntului țării noastre sînt bunul poporului muncitor. Pe calea arătată de partid și luminată de învățătura marxist-leninistă muncitorii, țărănilor muncitori și intelectuali înaintați desfășoară cu înfăptuire o muncă cu adevărat eroică de punere în valoare a acestor bogății, în scopul fărîșirii unei economii socialiste înfloritoare, capabile să asigure oamenilor muncii un trai îmbelșugat și cult.

A munci cu hărnicie pentru sporirea producției agricole, chezuind astfel propria lor bunăstare, a ridicat agricultura noastră la înălțimea cerințelor puse de dezvoltarea industriei socialiste și de nevoile crescute de consum ale maselor, a da industriei alimentare, textile, de încălzire, mină, mai multă materie primă, a pune la îndemîna populației mai multă pîine, mai multă carne, mai mult lapte și unt, mai multe grăsimi, ouă, lînă — iată o sarcină de uriașă răspundere care stă nemijlocit în fața oamenilor muncii de la sate.

Nu este țărăni muncitor care să nu simtă zi de zi marea sprijin pe care-l dă clasa muncitoare, statul democrat-popular, pentru îmbunătățirea condițiilor sale de viață.

Partidul și guvernul se adresează țărănilor colectivizati, întovărășiti, membri ai cooperativei agricole de producție, lucrătorilor din gospodăriile de stat și S.M.T.-uri, țărănilor muncitori cu gospodării individuale, chemîndu-i să-și pună toate puterile și priceperea în slujba ridicării producției agricole vegetale și animale. Rezultatele obținute pînă acum arată că hărnicia noastră țărănimă muncitoare va răspunde cu cînte acestei chemări.

Făurirea unei agriculturi înaintate, a unui belșug de produse agricole și a unui înalt nivel de trai pentru oamenii muncii din orașe și sate e posibil numai pe calea transformării socialiste a agriculturii. De aceea partidul sfătuiește pe țărani muncitori cu gospodării individuale să urmeze exemplul sutelor de mii de familii țărănești care s-au convins că locul lor este în rîndurile unităților agricole cooperative.

Partidul cheamă pe țărani colectivizati, întovărășiti, membri ai cooperativei de producție, pe lucrătorii S.M.T.-urilor și gospodăriilor agricole de stat să facă din fiecare unitate socialistă o unitate fruntașă, exemplu în suflete pentru masele țărănimii muncitoare!

Cauza ridicării agriculturii este cauza întregului popor muncitor.

Partidul este convins că, clasa noastră muncitoare, eroicul stegar al construcției socialiste nu-și va cruța eforturile pentru a veni în sprijinul țărănimii muncitoare înzestrînd agricultura cu tot mai multe mașini agricole, îngrășăminte, chimicale și trimitînd la sate, prin comerțul socialist, mărfuri de larg consum în cantități sporite.

Nu ne îndoiim că oamenii de știință, agronomii, învățătorii, toți intelectuali devotați intereselor poporului își vor pune cu rîvnă sporită cunoștințele în slujba operei patriotice de reorganizare socialistă a agriculturii, de introducere pe scară largă a cuceririlor științei și tehnicii moderne în practica agricolă și de răspîndire a culturii la sate.

Organizațiile de partid au îndatorirea de cînte și de înaltă răspundere de a desfășura în masa țărănilor muncitori o largă și multilaterală activitate organizatorică și politico-educativă, mobilizînd-o în vederea îndeplinirii sarcinilor ce ne stau în față, în vederea sporirii producției agricole vegetale și animale, ridicării nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii de la orașe și sate, înfăptuirii cu succes a operei de transformare socialistă a agriculturii.

Aceste sarcini mari trebuie să se ale în centrul preocupărilor organelor locale ale puterii de stat — statulele populare.

În frunte cu partidul, oamenii muncii au obținut victoria asupra clasei exploatare, au învins nenumărate greutăți și piedici în drumul spre socialism. Unirea face puterea — spune înțelepciunea poporului. Alianța frățească a clasei muncitoare cu țărănimă muncitoare și cu intelectualitatea înaintată sub conducerea partidului — iată acea armă minunată care dă oamenilor muncii puterea de a înfrînge orice vrăjmaș, de a porunci naturii și a o sili să ne dea rod mai bogat, de a asigura victoria depînă a socialismului.

Trăiască unitatea de nezdruccinat a poporului nostru în jurul partidului și guvernului!

Trăiască Partidul Muncitoresc Român, călăuză încercată a oamenilor muncii din orașe și sate în lupta pentru bunăstare și socialism!

Trăiască clasa noastră muncitoare și țărănimă noastră muncitoare înfrățite în lupta pentru construirea socialismului!

Trăiască și înflorească patria noastră, Republica Populară Română!

Sedinta festivă de la Budapesta consacrată celei de-a 13-a aniversări a eliberării Ungariei de sub fascism

BUDAPESTA 4 (Agerpres). — TASS anunță:

În seara zilei de 3 aprilie a avut loc la Teatrul de operă din Budapesta sedinta festivă consacrată celei de-a 13-a aniversări a eliberării Ungariei de sub fascism.

În sala teatrului s-au întrunit reprezentanții opiniei publice din Budapesta — fruntași în producție, oameni de știință și artă, reprezentanți ai armatei populare ungare, ai organizațiilor obștești, șefii și funcționarii unor reprezentanțe diplomatice, ziariști unguri și străini.

La masa prezidiului au luat loc Janos Kadar, prim secretar al C.C. al Partidului Muncitoresc Socialist Ungar, Istvan Dobi, președintele Prezidiului R. P. Ungare, Ferenc Münnich, președintele Guvernului Revoluționar Muncitoresc Tărănesc Ungar și alți conducători ai partidului și guvernului R. P. Ungare.

Din prezidiu a făcut parte delegația de partid și guvernamentală a Uniunii Sovietice în frunte cu N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S. și președinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

Participanții la sedinta festivă au întâmpinat cu aplauze furtunoase și prelungite pe conducătorii statului ungăr și pe oaspeții sovietici.

Au fost intonate Imnurile de stat ale R. P. Ungare și Uniunii Sovietice.

Istvan Dobi, președintele Prezidiului R. P. Ungare, a deschis sedinta festivă printr-o scurtă cuvîntare introductivă.

Raportul a fost prezentat de tovarășul Ferenc Münnich, președintele Guvernului Revoluționar Muncitoresc Tărănesc Ungar, membru al Braului Politic al C.C. al P.M.S.U.

După raportul prezentat de Ferenc Münnich, care a fost în repetate rînduri întrerupt de aplauze entuziaste, N. S. Hrușciov, conducătorul delegației sovietice, a rostit o cuvîntare în fața asistenței. Participanții la sedinta l-au salutat în picioare pe N. S. Hrușciov cu aplauze furtunoase, prelungite. S-au auzit aclamații: „Trăiască tovarășul Hrușciov”, „Trăiască prietenia ungaro-sovietică”.

Cuvîntarea rostită de N. S. Hrușciov a fost în repetate rînduri întreruptă de aplauze furtunoase, prelungite.

În încheiere, participanții la sedinta festivă au intonat Imnul partidului, „Internaționala”.

După terminarea sedinței festive în cinstea participanților s-a dat un concert festiv.

Cuvîntarea tovarășului N. S. Hrușciov

La începutul cuvîntării sale N. S. Hrușciov a subliniat că vizita de răspuns a delegației de partid și guvernamentale a Uniunii Sovietice în Ungaria va contribui la largirea continuă și la adîncirea relațiilor de prietenie dintre cele două popoare.

Ungaria eliberată, a spus N. S. Hrușciov, a făcut într-un termen scurt un uriaș salt înainte atît în domeniul producției industriale, cît și în domeniul ridicării nivelului material și cultural al populației. Revoluția culturală din Ungaria a deschis în fața muncitorilor și țărănilor unguri un drum larg spre știință și cunoaștere.

Referindu-se la evenimentele din octombrie 1956, N. S. Hrușciov a arătat că poporul ungăr a dovedit înalta sa maturitate revoluționară și capacitatea de a apăra, sub conducerea comuniștilor unguri, marile realizări ale orînduirii democrat-populare.

Dușmanii noștri, a spus N. S. Hrușciov, au sperat că ei vor reuși să distrugă sau cel puțin să slăbească relațiile de strînsă prietenie frățească dintre popoarele țărilor socialiste. Evenimentele din octombrie — noiembrie din Ungaria au constituit verificarea în luptă a trînciniei prieteniei sovieto-ungare. Se poate spune fără exagerare că întreaga lume urmărea cu încredere poziția pe care o va adopta Uniunea Sovietică — a tunc cînd forțele reacțiunii internaționale și interne au întreprins un atac fătîș și nerușinat împotriva unei din verigile lagărului socialist unit.

Uniunea Sovietică, a subliniat N. S. Hrușciov, oamenii sovietici, nu au putut rămîne indiferenți față de soarta milioanele de oameni ai muncii din Ungaria. Credincioasă datoriei sale frățești, călăuzindu-se de un profund sentiment al adevăratului internaționalism proletar, Uniunea Sovietică nu a putut să nu dea ascultare cererii guvernului Ungariei și a venit în ajutorul poporului ungăr. Noi am înțeles, a spus primul secretar al C.C. al P.C.U.S., că ajutorul pe care l-am acordat Ungariei în înăbușirea putchului și în lichidarea cît mai grabnică a consecințelor acestuia este totodată și un ajutor acordat tuturor țărilor lagărului socialist.

Acordînd poporului ungăr ajutor în înăbușirea putchului contrarevoluționar, a subliniat N. S. Hrușciov, am împiedicat totodată pe dușman să submineze unitatea întregului lagăr socialist, care a fost supus unei încercări în zilele evenimentelor din Ungaria.

Prietenia sovieto-ungară, a spus N. S. Hrușciov, nu a rezistat numai la lovitură forțelor reacționare, ci ea s-a consolidat și s-a întărit și mai mult și în prezent nu poate fi distrusă de nici un fel de uneltiri ale dușmanului, oricît ar turba și s-ar zvîrcoli reacțiunea imperialistă.

Referindu-se la succesele poporului ungăr în construcția socialistă, N. S. Hrușciov a arătat că poporul ungăr datorază aceasta în primul rînd conducerii pricepute a Partidului Muncitoresc Socialist Ungar în frunte cu eminentul activist al mîscării muncitorești ungare, — Janos Kadar, care are minunate calități de

luptător și conducător. Acum, partidul refăcut stă neclintit în fruntea maselor populare. Influența partidului în rîndurile poporului a fost restabilită și politica sa se bucură de sprijinul activ al oamenilor muncii din Ungaria.

Referindu-se la problemele situației internaționale și la politica externă a Uniunii Sovietice, N. S. Hrușciov a subliniat că în prezent nu poate exista o altă politică înțeleaptă în afară de politica coexistenței pașnice, a compromisului rațional în cadrul căruia nici o țară nu va avea o situație favorizată.

Dacă forțele criminale vor dezlănțui un nou război, a spus în continuare N. S. Hrușciov, acesta va aduce nenumerabile nenorociri întregii omeniri. Trăim pe aceeași planetă cu țările capitaliste și este mai bine pentru noi să nu ne războim — aceasta nu o declarăm pentru că forțele noastre n-ar fi suficiente. Sistem ferm convins că în cazul unui conflict militar, sistemul socialist va învinge, iar sistemul capitalist nu va putea rezista grelelor încercări. Dar comuniștii, a subliniat N. S. Hrușciov, nu vor ca triumful ideilor lor să fie dobîndit cu prețul pierii a zeci de milioane de oameni. Sistem ferm convins, a spus N. S. Hrușciov, că superioritatea socialismului va fi dovedită în modul cel mai deplin în înfrîngerea pașnică cu capitalismul.

Ducînd o politică de pace, a spus în continuare N. S. Hrușciov, guvernul sovietic a redus în ultimii trei ani cu 2 milioane 140 mii de oameni efectivul forțelor armate ale țării. Se uniunea Sovietului Suprem al URSS a hotărît recent încetarea unilaterală de către Uniunea Sovietică a experiențelor cu toate tipurile de arme atomice și cu hidrogen. Uniunea Sovietică nu amenință pe nimeni, ea s-a pronunțat și se pronunță împotriva războiului.

Oamenii politici cu bun simț din Occident, a continuat N. S. Hrușciov, aprobă ideea unor tratative internaționale. Nu se poate trece sub tăcere, a subliniat Hrușciov, faptul că guvernul SUA, căutînd să frîneze înflînarea la nivel înalt, ridică mereu probleme care nu pot fi discutate la astfel de conferințe, ca de exemplu problema germană sau situația din țările Europei răsăritene. Problema germană poate fi rezolvată numai de către germani, de cei care locuiesc în R. F. Germană și R. D. Germană. Discutarea situației din țările Europei răsăritene ar constitui o încălcare grosolană a normelor elementare în relațiile dintre state. Nici un guvern al unei țări suverane nu va accepta discutarea unei astfel de probleme.

Guvernul sovietic, a spus N. S. Hrușciov, a declarat în repetate rînduri și declară și în prezent că se pronunță categoric împotriva discutiilor unor astfel de probleme. Totodată N. S. Hrușciov a arătat că aceste probleme sînt ridicate în prezent pentru zădărnicierea tratativelor la nivel înalt.

Vorbele goale despre pace, nesprîjinite prin acțiuni concrete, nu fac cînte conducătorilor țărilor occidentale și nu pot adormi vigilența popoarelor iubitoare de pace, cu atît mai puțin a popoarelor Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste. (Text prescurtat)